

ΣΠΥΡΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ
ΦΛΩΡΑ ΜΙΡΑΜΠΙΛΙΣ
ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

ATTO PRIMO - SCENA I

PRINCIPE: È fredda questa casa, - o mia dolce figliuola, Chè non han caldi raggi - possanza ed or. Della vita il tepore - qui puoi recar tu sola Tu, cui di giovinezza - sorride il fior. Ma, insieme ai dì veloci, ogni gioia s'invola
Quando tace n'ei cuori l'inno d'amor.

LIDIA: M'è rimprovero, o padre, - la tua amata parola ...

Il nostro santo affetto - basta al mio cuor.

PRINCIPE: Deh, l'ultima speranza - che il viver mio consola Fa ch'io svanir non vegga - quest'oggi ancor.

LIDIA Quest'oggi?

PRINCIPE: Sì... Valdo, il fanciul, che teco Orfanello educai nella mia casa

E che, quattr'anni or sono,

Per la guerra partì, tornò fra noi...

LIDIA Valdo !...

PRINCIPE: Allorchè a quei giorni Ritorna il pensier mio Sento nel cuor rinascere Un atico desio... Io, nel vedervi intenti Ad un gioco infantil, Quante volte esclamai: " Oh, la coppia gentil!"

LIDIA: Padre....

PRINCIPE: Glorioso e bello Lo rivedrai stasera E dal suo labbro udrai Una dolce preghiera... Ei ti amava partendo ... Or, tornando, ti adora... E la tua mano a chiedere, Fanciulla mia, verrà!

LIDIA: La mia man?

PRINCIPE: Quest' annunzio Ti turba?...

LIDIA: No... Mi accora...

PRINCIPE: Figlia mia...

LIDIA: Chi son dunque Ancor Valdo non sa? Libera e figa - mi fè il destino...

Tal viver voglio... - Tal morirò...

Odio ogni vincolo - che a me un divino Poter, nascendo, - non comandò.

Curvarmi al giogo - d'amor rifiuto

Le sue leggende - son di dolor!

ΜΕΡΟΣ Α' - ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΡΗΓΑΣ: Στόν πύργο εδώ τί κρύο -ακριβή μου παιδούλα ζέστη δέν τού χαρίζει - του ήλιου τό φώς. Μόνη εσύ νά τού φέγγης - μπορείς σάν τήν αυγούλα, πού ολόδροσος τής νιότης - σου λάμπει ό ανθός. Μά όσο περνούν τά χρόνια - ή χαρά φεύγει πέρα, αν βουβή στήν αγάπη - μένη η ψυχή ...

ΛΥΔΗ: Μέ γλυκόλογα πάντα - μέ μαλώνεις, πατέρα τήν πατρική στοργή σου - νάχω μού αρκεί.

ΡΗΓΑΣ: Ό, τή στερνή μου ελπίδα, - πού θέλγει τή ζωή μου, μή διώξης, ακριβή μου, - σέ λίγο εσύ...

ΛΥΔΗ: Σέ λίγο;

ΡΗΓΑΣ: Ναί... Κείνος ο νέος, ο Βάλδος, πού τόν είχα όρφανό εδώ αναστήσει, και ειχε τέσσερα χρονια στους πολέμους μακριά... σ' εμάς γυρνάει.

ΛΥΔΗ: Πάλι;...

ΡΗΓΑΣ: Όταν βάζη ό νους μου τά χρόνια εκείνα, νοιώθω μέσ' στήν καρδιά μου πάλι τόν αρχαίο μου τόν πόθο. Σάς είδα στά παιγνίδια ενωμένους τούς δυό, κ' ή ψυχή μου ευλογούσε: "Ό! τί ταίρι λαμπρό!"

ΛΥΔΗ: Ταίρι;...

ΡΗΓΑΣ: Γεμάτη δόξα. Θά λάμπη εδώ ή μορφή του, για σένα θά ίκετεύη μέ λαχτάρα η φωνή του. Είταν όλος αγάπη, τώρα είν' όλος λατρεία, καί νά σέ πάρη ταίρι του, καλή μου, φτάνει εδώ.

ΛΥΔΗ: Νά μέ πάρη...

ΡΗΓΑΣ: Ο ερχομός του σέ θλίβει;

ΛΥΔΗ: Μέ συντρίβει,...

ΡΗΓΑΣ: Ακριβή μου!

ΛΥΔΗ: Ό! δέν ξέρει δ δόλιος τί είμ' εγώ; Λεύτερη, ως μ' έχει - πλασμένη η Μοίρα, χωρίς αφέντη - θέλω νά ζώ. Στόν πλάνον Έρωτα - κλεισμένη η θύρα, δέ θέλω σέ άντρα - νά σκλαβωθώ. Για μένα ό γάμος θά είναι κατάρρα, γραμμένη αιώνια - μέ τόν καημό

Voglio alle corde - del mio liuto
Questa canzone - sposare ognor:
" Il Nume adorato " Dai pazzi son io..."
PRINCIPE: Non più !... Pazza sei tu...
Pazza e spietata!.. ...Ti ricordi quel di Che
uscita di qui Vilfrido...E, con man despera-
ta, Per amor tuo si togliea la vita? In odio
il padre suo mutò per noi L'affetto antico,
da quel dì fatale! E, da allora, m'assale.
Questo sogno sovente:
Per vendicarsi, delle nozze il Genio
A te rapisce il dono della mente...

LIDIA: Premia i ribelli ed i fedeli suoi
Dunque quel genio in una guisa uguale!...

PRINCIPE: Tu ridi?... Ah, trema - pel tuo
destino! Sei fiera e libera, - ma senza
cuor...Tu già evocasti - sul tuo cammino
Due biechi spettri: - Morte e dolor!

LIDIA: Curvami al giogo - d'amor rifiuto
Le sue leggende - son di dolor...
Voglio alle corde - del mio liuto
La mia canzone - sposare ognor!

PRINCIPE: Eccolo... Ei giunge...
Saprà forse ei solo
Scuoter, d'amore coll' eloquio arcano,
Le fibre del tuo cuor ch'io scossi invano.

SCENA II

CORO DI DAMIGELLE E SCUDIERI:
Salute a Valdo! - Cinto di gloria Egli alla
cara - patria tornò. Viva il guerriero - che
la vittoria Sovra la balda - fronte baciò.
Ogni infantile - dolce memoria Fra noi,
tornando, - lo salutò.

PRINCIPE: Valdo!

VALDO: Mio buon signore...

PRINCIPE: Io ti saluto ...
Che tu sia il benvenuto,
Ospite amato, nel castello mio ...

VALDO Il tuo vecchio castello io lo rivedo
Col cuor pieno di gioia ... Oh quante grate
Memorie ei desta in me ! Fu qui che app-
rese L'infantile mia destra, Dalla tua man
maestra, A brandire una spada! Sempre,
lontano, in mezzo alle battaglie, Era qui il
mio pensiero! Era con te, mio principe...
O bellissima Lidia, era con te!

LIDIA: In fede mia,
Strano è davvero, Ma a te la guerra,
Bel cavalier, Cosa mai vista pria,
Colla gloria insegnò la cortesia.

PRINCIPE E CORI: La risposta è gentil ...

VALDO: Nonè, fanciulla, Cortesia che
m'ispira... Odio del pari Il molle eloquio e
i barbari costumi. E un ardente desio -

λεύτερη θέλω - μέ την κιθάρα
πάντα τόν ίδιο - νά λέω σκοπό: "Θεό μέ
λατρεύει - τρελός όποιος είναι..."

ΡΗΓΑΣ: Τρελή!... τρελή 'σαι σύ... καί
άπονη, ώς τότε. Τό θυμάσαι, άπ' έδώ
σάν έφυγε ό Βιλφρείδος, κι άπ' τόν
άπελπισμό του για τή δική σου
σκοτώθηκε αγάπη; Σε μίσος φοβερό
τότε για μάς ο κύρης του άλλαξε άπ' τήν
πρίν φιλία καί φριχτός έφιάλτης από
τότε μέ δέρνει: πώς τιμωρός σου ο
Έρωτας ο πλάνος τού νού τό δώρο
απάνθρωπα σου παίρνει...

ΛΥΔΗ: Όστε ανταμείβει αντάρτες καί
πιστούς. Με τό ίδιο δώρο ή μάννα του η
Άφροδίτη;

ΡΗΓΑΣ: Τρελή' σαι; Τρελή 'σαι;... Ό!
τρέμω. - Γελάς μ' άν δώση σέ σένα, ώ
άκαρδη, - τό δώρο αυτό; Στο δρόμο σου
έχεις - κιόλα ανταμώσει δυό στοιχειά
μαύρα: - πένθος... καημό!

ΛΥΔΗ: Για μένα ο γάμος - θάναι κατάρα
γραμμένη αιώνια - μέ τόν καημό λεύτερη
θέλω - μέ την κιθάρα πάντα τόν ίδιο -
νά λέω σκοπό...

ΡΗΓΑΣ: Έρχεται... εδώ 'ναι... Θά
μπορέση εκείνος νά σου κλονίση, μ
'ρωτα ή μέ μάγια, τή θύρα τής καρδιάς
πού άδικα κρούω;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΧΟΡΩΔΙΑ: Δόξα στό Βάλδο! - Μέ
δάφνες τώρα στο αγαπημένο - χώμα
γυρνά. Γλύκειές ελπίδες, -αγάπης
δώρα, ο γυρισμός του - παντού σκορπά.
Ζήτω ο γενναίος! - στά νικηφόρα
όπλα του η δόξα - λαμποκοπά.

ΡΗΓΑΣ: Βάλδε!

ΒΑΛΔΟΣ: Καλέ μού Ρήγα...

ΡΗΓΑΣ: Ο γυρισμός σου τη χαρά
ξαναφέρνει, φίλε μου ακριβέ, στόν παλιό
μου πύργο...

ΒΑΛΔΟΣ: Τό φιλόξενον πύργο, έχει ή
καρδιά μου χαρά πού ξαναβλέπει... Ό,
πόσο ωραία περνούσα εδώ μικρός! Έδώ
είχε μάθει τήν τέχνη των αρμάτων τό
παιδικό μου χέρι από σένα, ήρώά μου!
Πάντα στά ξένα, μέσα στους πολέμους -
εδώ, μαζί σου, ώ Ρήγα μου...

ώ πανέμορφη Λύδη, είταν κοντά σου!

ΛΥΔΗ: Νόστιμ' αλήθεια - είν' όλ' αυτά: ο
σπαθοφόρος - γλυκομιλά.,.

Τά όπλα είχαν τήν έννοια
νά σέ μάθουν νά φέρνεσαι μ' ευγένεια...

ΧΟΡ: Μ' ωραίον τρόπο απαντά...

ΒΑΛΔΟΣ: Δέν είναι, ώ Λύδη, ή ευγένεια
πού μ' εμπνέει... Μ' αηδιάζουν τάνοστα
εγκώμια, οί βάρβαρες συνήθειες... Τής

che al labbro mio La parola dettò -
che a te fu grata...
Ed io, colla più bella
Canzon che intesi mai, te lo dirò Quando
morir vorrai per un accento; E un instante
vorrai Che non finisse mai; E terra e fir-
mamento Ti sembreran più belli Per
fascini novelli; Quando per te il dolor sarà
dolcezza;
E troverai nel pianto Come un soave
incanto; E assorto in un' ebbrezza
Arcana, indefinita, Benedirai la vita;
Ah, il più bell' inno allor Fa che innalzi il
tuo cuor... Ei conobbe l'amor!
Ei conobbe l'amor!

SCUDIERI: Gloria a Valdo !...

DAMIGELLE DI LIDIA: Vedeste? - Bieco
è di Lidia il guardo!

PRINCIPE: Gloria al gentil cantore - ed al
guerrier gagliardo!

DAMIGELLE: Sarcastico un sogghigno -
sovra il suo labbro errò!

LIDIA: La tua canzone è bella ... - ma
una miglior ne so!

Il Nume adorato Dai pazzi son io...

A chi mi tributa L' offerta del cuor
Prometto dolcezze, Mirabili ebbrezze,
Giardini olezzati Dai vividi fior...

Ma angoscie ed ortiche, Da tempi remoti,
Son premio soltanto Di chi crede a me...
Che importa! Lo stuolo Dei pazzi devoti
Sospira, s'affanna, S'affolla al mio più
Ah... Ah... Ah... Ah... Dei pazzi io sono il
Dio!

Ah... Ah... Ah... Ah... Dei pazzi il Nume io
san! Ah... Ah... Ah... Ah...

Chi viene al regno mio Perduta ha la
ragion! Fanciulle, di rose

Le fronti cingete... O giovani baldi
Le andate a incontrar ...

Di giubili immensi Vi parlan gli incensi
Ardenti, fumanti Dinnanzi all'altar!

Ma l'alba vicina Con livida luce Su un
tragico cielo Per voi sorgerà! Poich' io
san l'inganno Che a morte conduce,
Che gioie promette, Ma pianto sol dà!

Ah... Ah... Ah... Ah...

Dei pazzi io sono il Dio!

Ah... Ah... Ah... Ah...

Dei pazzi il Nume io san!

Ah... Ah.. : Ah... Ah...

Chi viene al tempio mio

Perduta ha la ragion!

Ah... Ah... Ah... Ah... Vuoi tu ortiche per
fior? Per gioie vuoi dolor?

Vieni a me! - San l'Amor!

καρδιάς μου η λαχτάρα έχει αναβρύσει,
στή Θεία σου ομορφιά για νά λαλήση κ'
εγώ με το πιο ωραίο τραγούδι πού έχω
μάθει ας σου τό πώ. Όταν θά πής, για
μιά φωνή άς πεθάνω καί όταν δής μιά
ζωή να γίνεται η στιγμή κι ο ήλιος κ' η
γή καί ταστρα σου λάμπουνε πιό ωραία
μέ κάλλη αλλα καί νέα κι άμα ηδονή για
σένα γίνη ο πόνος, καί νοιώσης μέ τό
κλάμα τής θείας χαράς τό θάμα καί,
μαγεμένος, μόνος, πάρης βουνά καί
δάση, δοξάζοντας την πλάση,-ώ! ύμνο
τότε λαμπρό ας σου ψάλη ή καρδιά! Ο
πού ζή μέ καημό ξέρει αυτός ναγαπά! -
Υμνο τότε λαμπρό ασε να σου ψάλη ή
καρδιά: Ο πού ζή μέ καημό ξέρει αυτός
νάγαπά...

ΟΙ ΣΚΟΥΤΑΡΙΟΙ: Εύγε ό Βάλδος!

ΟΙ ΠΑΡΑΚΟΡΕΣ ΤΗΣ ΛΥΔΗΣ: Τήν είδες;
-Ολη κακία κοιτάζει...

ΡΗΓΑΣ: Καί στό τραγούδι άκόμα - ή
δάφνη σου ταιριάζει!

ΟΙ ΠΑΡΑΚΟΡΕΣ: Τής άνθισε στά χείλη -
γέλοιο σαρκαστικό!

ΛΥΔΗ: Τραγούδι ωραίο κι άν είπες - πιό
ωραίο εγώ θά πώ! -Θεό μέ λατρεύει -
τρελός όποιος είναι...

Καί σ' όποιον μού φέρνει -Θυσία τήν
καρδιά, τού τάζω καλούδια, - χαρές καί
τραγούδια,

παράδεισο επίγειο - κι αιώνια χαρά...

Μά αγκάθια καί πίκρες - μονάχα μαζεύει
αυτός πού πιστεύει - κ' ελπίζει σ' εμέ.

Όστόσο κοπάδια - τρελοί μέ κυκλώνουν,
κι άν φλέγονται, λυώνουν, - δέ φεύγουν
ποτέ. -Ά, χα - χα - χα! Ά, χα - χα - χα!

Τρελοί πού εμέ λατρεύουν! Α, χά!...

Τρελοί πού μ' έχουν Θεό,- μέ μιά αγάπη
ρέβουν, καί χάνουν τό μυαλό! Ά, χα - χα

- χά! Χάχα - χάχα - χάχα - χά! Άν
τάγκάθι είν' άνθός, άν ηδονή ο καημός,

θά μού πής, "Προσκυνώ την Άγάπη
Θεό!" - Κοράσια, μέ ρόδα - τήν κόμη

στολίστε καλέστε τα, ώ νέοι, - καί
πιάστε χορό... Σάς τάζουν αιώνια -

γιορτάσια οί λαμπάδες για σάς
λαμπροφέγγουν -εμπρός στό βωμό. Μά

πένθιμο φέγγος - ή Αυγή πού ζυγώνει,
για σάς θά προβάλει - σέ ουράνια θολά

ο πλάνος εγώ 'μαι - πού σάβανο

στρώνει προστάζει κι αλλάζει - σέ κλάμα
η χαρά! - Ά, χα - χα - χά! Ά, χα - χα - χά!

Τρελλοί πού εμέ λατρεύουν! Άχ, χά!

Τρελοί πού μ' έχουν Θεό! Μέ μιάν
αγάπη ρέβούν, καί χάνουν τό μυαλό. Ά,

χα - χα - χά Τρελοί πού εμέ λατρεύουν!
Άν ταγκάθι είν' ανθός, άν ηδονή ό

καημός,ά μού πής, "Προσκυνώ
τήν Άγάπη Θεό! ..."

PRINCIPE E VALDO: Canzon funesta!...

SCUDIERI: Qualche torva fata Ha
maledetto Lidia il di che è nata!

DAMIGELLE: Or Valdo sperì invano
D'ottener la sua mano !...

VALDO: Mente la tua canzon...

LIDIA: La tua del pari
Menzognera fu detta!...

VALDO: Pur che tu mi prometta
D'essere un giorno mia
Io provarti saprò che non mentì...
Ah, tanto amor nell'anima mi vibra
Ch'ogni tua fibra - incendiar saprò...
E il funesto tuo canto
Disprezzar ti farò.

LIDIA: Cavalier, se cortese
La vittoria ti fu, forse ti rese
Audace troppo...

VALDO: Ogni vittoria mia Sar? vinta da
questa...

LIDIA: Iddio soltanto Sa prodigi operar...

VALDO: E amore è Dio...
Lo dicesti tu stessa...

LIDIA: Orben, m'ascolta! Se amor com-
pie prodigi, - ei ti conceda, allora, Che
quel piano coperto - dalla neve, a
quest'ora, Domani, sia mutato - in un
vago giardino... Se il prodigio egli com-
pie - tuo sarà il mio destino!

TUTTI: Ciel!...

LIDIA: Ma per darci un segno - che il
prodigio ei farà, Al cader della notte - qui
il Nume recherà Di viole e di rose - una
fresca ghirlanda... Or dunque si palesi - la
sua virtù ammiranda!

VALDO: Di quella neve - più freddo ancor
lo non credea, - Lidia, il tuo cuor!

DAMIGELLE: Or Valdo invochi - d'amor l'
iddio... Ahi, forse indarno - lo invocherà...
Bel cavaliere, - fortuna e addio !
Libera e fiera - Lidia vivrà...

PRINCIPE: Stolta fanciulla! - Cordoglio
mio! Della bellezza - fugge l'età! Forse il
rimorso, - tremendo Iddio, A pochi passi
- t'attende già!

SCUDIERI: Donna che offende - merita
oblio... Della bellezza - fugge l'età!
Forse il rimorso, - tremendo Iddio,
A pochi passi - l'attende già!

VALDO: Sorridi pure - dell'amor mio!
Della bellezza - fugge l'età! Forse il rimor-
so, - tremendo Iddio, A pochi passi -
t'attende già!

LIDIA: Libera e fiera - viver desio!
Di giovinezza - fugge l'età...
Ma l'ira io sfido - del fato mio!
D'amor il giogo - me non avrà!

ΡΗΓΑΣ, ΒΑΛΔΟΣ: Τραγούδι απαίσιο!...

ΟΙ ΣΚΟΥΤΑΡΙΟΙ: Κάποια Μοίρα μαύρη τή
μοίρανε τήν ώρα πού γεννιόταν!

ΟΙ ΠΑΡΑΚΟΡΕΣ: 'Ας μήν ελπίζη ο
Βάλδος πώς θά κάμη χαρά ! ...

ΒΑΛΔΟΣ: Ψέμα πού τραγουδάς!...

ΛΗΔΗ: Κ' εσύ να ψέμα τάχα δέν
τραγουδούσες;

ΒΑΛΔΟΣ: Μά εσύ άν μού πής νά ελπίζω
πώς θά σέ κάμω ταίρι,
θά δης πώς τραγουδώ τή μόνη
αλήθεια... Άχ! τόση αγάπη, μού έφλεξε
τά σπλάχνα, που με μιαν άχνα
νά σέ φλέξω μπορώ, καί "τό απαίσιο
τραγούδι" - θά μού πης - "λησμονώ!"

ΛΥΔΗ: Τολμηρέ, πού νομίζεις
τις καρδιές πώς κερδίζεις, όπως τή
νίκη, - μέ τό σπαθί σου...

ΒΑΛΔΟΣ: Δόξα μιά καρτερώ, -
νά χαρώ τό φιλί σου!

ΛΥΔΗ: Θάματα κάνει μόνος ένας Θεός!

ΒΑΛΔΟΣ: Θεός ή 'Αγάπη...
Κ' εσύ ακόμα δέν τάπες;

ΛΥΔΗ: 'Ιδού τί λέγω: Θεός άν είν' ή
'Αγάπη, - γιά χάρη σου τό χιόνι, πού
τριγύρω στόν κάμπο - ασπρο σάβανο
απλώνει, ως αύριο άς τό αλλάξη - σέ
περβόλι ανθηρό... Άν τό θάμα έτσι γίνη,
τό ναί εγώ θά σον ειπώ.

ΟΛΟΙ: Θεέ μου!

ΛΥΔΗ: Μ' άν τό θάμα πιστεύης - πώς θά
γίνη, απαιτώ, πρός τό βράδυ ο Θεός σου
- νά φέρη ως δείγμα έδώ από γιούλια
καί ρόδα - ένα ανθάτο στεφάνι... Τη
δύναμή του άς δείξη - τή μαγική ως πού
φτάνει.

ΒΑΛΔΟΣ: 'Ηρθα τό χιόνι - τό παγερό Μέ
πάθος μέσ' στή καρδιά σου, Λύδη, νά
ιδώ...

ΟΙ ΚΟΠΕΛΛΕΣ: Βάλδε, κι άν κράζης -
τόν έρωτά σου σύμμαχο, εκείνος - δέν
απαντά... Κι άν είσαι Ιππότης, - γειά καί
χαρά σου! Λεύτερ' η Λύδη-σε χαιρετά.

ΡΗΓΑΣ: Τρέλα, νά διώχνης - τόν έρωτά
τού! Τά ώραία τά νιάτα - φεύγουν
γοργά... Ίσως, άν πάθης - τή συμφορά
του, αλλάξη γνώμη, - μά θάναι αργά.

ΟΙ ΣΚΟΥΤΑΡΙΟΙ: Γελά κι εμπαίζει - τή
συμφορά του... Όμως τά νιάτα - φεύγουν
γοργά. Ίσως, άν χάση - τόν έρωτά του,
νά μετανοιώση, - μά θάναι αργά.

ΒΑΛΔΟΣ: Γελάς, έμπαίζεις - τόν έρωτά
μου όμως η νιότη - φεύγει γοργά... Κ'
εσύ, όταν πάθης - τή συμφορά μου, θά
μετανοιώσης - πικρά, πικρά!

ΛΥΔΗ: Λεύτερη πάντα - νά ζώ έδώ
κάτου, γιατί κ η νιότη - περνά γοργά...
Εμέν' άς σβήση - άπ' τήν καρδιά του! Δέ
θέλω αγάπης - έγώ δεσμά.

SCENA III.

PRINCIPE: Signori, Iddio vi guardi ...
Addio, buon Valdo... Doman tu lascerai
Questo castello... E, forse,
Non ti vedrò più mai...

VALDO Signor...

PRINCIPE Di me ricòrdati...E a lei per-
dona...Figliuolo mio, Baciarti io vo l'ulti-
ma volta...

VALDO Padre!...

PRINCIPE Valdo !...

A DUE: O dolore!.... Addio!...

SCENA IV.

VALDO: Ogni speranza è vana... Io l'ho
perduta,
L' ho perduta per sempre!
Collo scherno rispose
all'amor mio... Ogni ardente parola
Sordo trovò il suo cuor... - E l'amo
ancor! O sole della vita, o giovinezza,
Or per me più non brilli il tuo sorriso...
Io rassomiglio a un
albero reciso
E il verde delle fronde più non vo'...
Coll'anima ricolma
d'amarezza -
E la menzogna in fronte io non vivrò...
La mia suprema illusion
si spezza
Ed io con lei, senza
esitar, morirò. .

SCENA V.

IL CONTE: T'arresta...

VALDO: Chi sei tu?

CONTE: Guardami...

VALDO: Il conte D'Adelfiord!... Come
qui?... Perche?...

CONTE: Che importa!

Un giorno lo saprai.

Se ubbidirmi vorrai...

Or fa un anno, da questo castello,

Su cui pesa una torva malia,

Un giovinetto uscì...

Era forte, era nobile e bello,

Ma lo colse un orrendo furor:

La febbre dell' amor...

Per colei the tu adori egli

Ella il suo amor derise... - egli si uccise...

Era mio figlio!...

VALDO: - Vilfrido!...

CONTE: Spento Fra le mie braccia - l'ebbi
il mattin...

VALDO: Oh, qual m'apprendi - lugubre
evento !

CONTE: Vuoi tu che muti - per te il des-

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΡΗΓΑΣ: Ο Θεός μαζί σας, γενναίοι Ω,
Βάλδε, ώ γιέ μου...
Θά φύγης τό πρωϊ απο τον πύργο.. και,
ισως, δέ θά σέ ξαναιδώ...

ΒΑΛΔΟΣ: Καλέ μου.

ΡΗΓΑΣ: Ολα γιά χάρη μου, /Τό ίδιο κι
αυτός λησμόνησέ τα... - Χρυσό μου
αγόρι, στερνή φορά μου άς σέ φιλήσω.

ΒΑΛΔΟΣ: Φίλε!

ΡΗΓΑΣ: Γιέ μου!

ΟΙ 2 ΜΑΖΙ: Ω!, τί πίκρα... αιώνια!...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΒΑΛΔΟΣ: Κάθε μου ελπίδα πάει... πάει
τονειρό μου, τονειρό μου γιά πάντα! Μέ
τή χλεύη απαντάει στόν έρωτά μου...
Στής καρδιάς μου τή λαύρα τό χιόνι
αντιμιλάει... - Δέ μέ πονάει! Άχ, ήλιε τής
ζωής μου, ώ νιότη θεία, τό φέγγος σου
γιά μένα είναι σβησμένο... Μέ δέντρο
μοιάζω ώς τήν καρδιά σκισμένο, καί
πράσινα κλωνάρια δέ θά ιδώ... Μέ τήν
ψυχή μου ολόγεμη πικρία καί μέ τό ψέμα
εμπρός μου, ώ, πώς νά ζώ; Σβήνει η
γλυκειά μου, η πλανερή μαγεία, κ' εγώ,
μέ αυτήν θά σβήσω απ' τόν καημό. Άχ,
ήλιε τής ζωής μου, ώ νιότη θεία, τό
φέγγος σου γιά μένα είναι σβημένο...
Σβήνει η γλύκειά μου, η πλανερή μαγεία,
κ' εγώ μ' αυτήν θά σβήσω απ' τόν
καημό.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΚΥΡΗΣ: Μή φεύγης...

ΒΑΛΔΟΣ: Ποιός, εσύ;

ΚΥΡΗΣ: Ξεσκεπάζοντας τό πρόσωπο,
καί πλησιάζοντας τό Βάλδο.

Φίλος σου... Ο Κύρης

ΒΑΛΔΟΣ: τού Αδελφιώρ... Πότε; πώς;
γιατί;...

ΚΥΡΗΣ: Μή σπεύδης! Θακούσης τό
σκοπό - πού μέ βλέπεις εδώ. Από τόν
πύργον αυτόν, πού φοβέρα καί μυστήριο
σκεπάζει, μιά μέρα, κίνησεν ένας νέος...
παλληκάρι, αρχοντόπουλο, ωραίος. Μά
είχε ανάψει μέ πάθος φροχτό, μ'
ανέλπιδον καημό γιά τή νέα πού
λατρεύεις κ'εσύ ο ίδιος. Σκοτώθηκε γιά
κείνη... αυτή γελούσε...

Είταν ο γιός μου!...

ΒΑΛΔΟΣ: Πώς;... εκείνος!...

ΚΥΡΗΣ: Είδα νεκρό του γιου μου, - κρύο
το κορμί...

ΒΑΛΔΟΣ: Ωϊμένα, χάνω - κάθε μου
έλπίδα!

ΚΥΡΗΣ: Θέλεις η μοίρα - νά σου

tin?

VALDO: Lidia s'è presa - la vita mia...

Senza il suo amore -

meglio è morir...

CONTE: L' avrai...

VALDO: Che intendo?

CONTE: - Giurami pria

Che i miei comandi - vorrai seguir...

VALDO: Quai detti...

CONTE: Giura...

VALDO: Ebben... lo giuro...

CONTE: Nota M'è la mirabil prova

Ch'ella ti chiese... Or ben, la vincerai!

VALDO: La vincerò?...

CONTE: Sì... guarda: eccoti il segno

Che raccolta è la sfida !...

VALDO: O mio Stupire!...

CONTE: Or vieni...

CORO DI DONNE: Discende la sera.

Nell'aria, già nera. Degli astri risplende L'

argenteo baglior. La sera discende!

CONTE: Odi?... Domani, - quando a quest'ora

Quella campana - risuonerà.

Ebbra d'amore - sovra il tuo petto

Ella la testa - reclinerà. Ma in te, per

magico - portento, allora

La fiamma ardente, - ch' or ti divora,

Siccome spenta - dai suoi sospir,

In un baleno - dovrà svanir..

VALDO: Io non amarla? Ah, no... Non voglio!...

CONTE: Amato Esser dunque non vuoi?

Da Lidia amato?

VALDO: Da Lidia?!... Oh, ebbrezza!

CONTE: Or, dunque, Meco vieni...

SCENA VI

LIDIA, CORO DI DAMIGELLE:

Il Nume adorato

Dai pazzi son io...

Ah... Ah... Ah... Ah...

ecc., ecc.

Oh... Prodigio!

FINE DELL'ATTO PRIMO.

ATTO SECONDO - SCENA I

ALCUNI: Viva l' inverno!

ALTRI: Viva la neve Del buon vegliardo - candida figlia!

TUTTI: Da lor soltanto - premio riceve

Del boscajuolo - l'aspro lavor...

I PRIMI: Quando folleggia - bianca e vermiglia

La fiamma allegra - d'ogni camino

άλλαχτή;

ΒΑΛΔΟΣ: Μονάχα η Λύδη - ζωή για μένα...Κάλλιο άς πεθάνω - μ' αυτή άν δέ ζώ.

ΚΥΡΗΣ: Θά ζής...

ΒΑΛΔΟΣ: Μ' εκείνη;

ΚΥΡΗΣ: Ναί, όμως έμένα

πώς θά υπακούσεις -ορκίσου εδώ.

ΒΑΛΔΟΣ: Για κείνη...

ΚΥΡΗΣ: Μ' όρκο!

ΒΑΛΔΟΣ: Θά υπακούσω...

ΚΥΡΗΣ: Ξέρω τί θαυμαστό σημάδι. σου

έχει ζητήσει... Η Λύδη είναι δική σου!

ΒΑΛΔΟΣ: Δική μου αυτή;

ΚΥΡΗΣ: Ναί. Κοίτα: ιδού τό δείγμα πώς

θά γίνει τό θάμα...

ΒΑΛΔΟΣ: Τρέμει η καρδιά μου!

ΚΥΡΗΣ: Ας πάμε!

ΧΟΡΩΔΙΑ: Προβαίνει τό βράδυ,

καί φώς στό σκοτάδι γλυκύτατο ραίνει

φεγγάρι αργυρό. Τό βράδυ προβαίνει!

ΚΥΡΗΣ: ...Τήν ίδιαν - ώρα η καμπάνα κι αύριο πάλι - σάν ακουστή, τρελή απ' τόν πόθο - στήν αγκαλιά σου θά γείρη εκείνη - τήν κεφαλή. Μά τότε αλλόκοτο - θά γίνη θάμα: πάγο θά νοιώσης - μέσ' στήν καρδιά σου. Θά χύνη εκείνη - βροχή τό κλάμα, μά εντός σου η φλόγα - Θάμνη σβηστή.

ΒΑΛΔΟΣ: Ψυχρός για κείνη; Έγώ;... Ποτέ μου!

ΚΥΡΗΣ: Αν όμως σ' αγαπήση η Λύδη;

Αυτό δέ θέλεις;

ΒΑΛΔΟΣ: Αν θέλω; Ω! χαρά μου!

ΚΥΡΗΣ: Μαζί μου λοιπόν έλα!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΛΥΔΗ καί ΧΟΡΟΣ: Θεό μέ λατρεύει - τρελός όποιος είναι...Ά, χα-χα-χά!- ά, χα-χα- χά! Έμένα όποιος πιστεύει, - ά, χα χα - χά!...είναι χωρίς μυαλό! Νά! τό θάμα! Οι Κοπέλλες πέφτουνε στά γόνατα. - ΈΗ Λύδη μένει ολόρθη γεμάτη θάμασμα καί απορία.

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ - ΑΥΛΑΙΑ.

ΜΕΡΟΣ Β' - ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΛΙΓΟΙ: Γειά σου, χειμώνα!

ΑΛΛΟΙ: Καί γειά σας, χιόνια, τού γέρου αφέντη - κάτασπρα εγγόνια!

ΟΛΟΙ: Μ' εσάς μονάχα - κέρδος αφήνει τού ξυλοκόπου - η άγρια δουλειά.

Ά, ά! - Ά, ά! Σάν παιγνιδίζη - στό παραγώνι κόκκινη φλόγα, - ζωή μάς δίνει... Για μάς τό κρύο - ζεστό καμίνι,

Per noi men triste - si fa il destino,
I SECONDI: A noi sorride - la vita allor.
TUTTI: Viva l'inverno! - Viva la neve
Del buon vegliardo - candida figlia...
Viva la fiamma - bianca e vermiglia
Che ci fa grato - l'aspro lavor!

SCENA II.

Scherzi e danze dei Gnomi.

SCENA III.

LIDIA: Del promesso giardin, tu ancor
non m'hai Mostrato un fiore... un sol!
VALDO: Siedi e vedrai...
LIDIA: Su questa neve?
VALDO: Evvia!... Non vedi tu Che è verde
muschio?...
TUTTI: O magica virtù!
VALDO: Di quelle fronde i vividi
Fior vedi tu, fanciulla?
LIDIA: No... pochi rami squallidi
Dalla corteccia brulla.
Io veggo là soltanto...
VALDO: Ebben... guardali ancor...
TUTTI: O portentoso incanto!
VALDO: Facil virtù d'amor!
Sublime illusion, ogni sembianza
Di mutare l'amore ha la possanza.
Tutto tace per chi lo ignora ancor;
Tutto parla per chi lo sente in cuor!...
Per gli amanti han gli inverni
Tepide brezze - e l'uragan carezze...
Per chi non ama il maggio - ha geli
eterni! Fanciulla, ove lo sguardo or
poserai, Se in te d'amor spunto a quest'
ora il raggio, Tutto mutar vedrai...
TUTTI: O portento d'amor!...
Questo deserto in un vago giardino or si
mutò... Di neve il suol poc'anzi era coper-
to Ed ogni fior, d'un tratto, or vi
sbocciò...
LIDIA: Ah, qual mister a me si svela!
Tutto d'arcana legiadria Al guardo mio or
si vestì. Parla deh parla Ah, Nel mio petto
mai questo cuor battè così...
VALDO: Quando la sera in primavera,
dentro un giardin Gli amanti stanno Dolce
in silenzio è passeggiar
Vieni per noi parlar sapranno.
I fiori vaghi ed olezzanti che il nostro
amor seppe evocar.
LIDIA: Io m'arrendo son vita!
VALDO: La vittoria è tua, mia bella
sposa.
LIDIA: Il mio signor tu sei seguirti io vo'.

μ' αυτό η καρδιά μας - γλυκογελά,
Ά, ά! - ά, ά! ... "Α, ά! - ά, ά! Γειά σου,
χειμώνα, - καί γειά σας, χιόνια, τού
γέρου αφέντη - κάτασπρα εγγόνια!
Σάν καίη ή φλόγα - στά παραγώνια,-
ά, ά! - ά, ά! για μάς ή Μοίρα - χαμογελά.
Ά, ά! - ά, ά!... Ά, ά! - ά, ά!
για μάς ή Μοίρα χαμογελά...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

χορεύουν τα τελώνια

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΛΥΔΗ: Στό περιβόλι, πού λές πώς μέ
οδηγείς, δέ βλέπω έν' άνθος κάν...
ΒΑΛΔΟΣ: Τ' άνθη είν' έδώ...
ΛΥΔΗ: Τί! μέσ' στά χιόνια;
ΒΑΛΔΟΣ: Δέ ζήτησες νά δής χιόνι'
ανθισμένα;...
ΧΟΡΩΔΙΑ: Ω χιόνι μαγικό!
ΒΑΛΔΟΣ: Στά όλόδροσα φυλλώματα δέ
βλέπεις τά λουλούδια;
ΛΥΔΗ: Ναι, βλέπω δυό ξερόκλαδα
μέ ξεγδαρμένα φλούδια,
θαρρώ, καί τίποτ' άλλο...
ΒΑΛΔΟΣ: Μά, ιδές το πιό καλά...
ΟΛΟΙ: Ό, μαγικό μεγάλο !
ΒΑΛΔΟΣ: Ναί, ο Έρωτας νικά...
'Ω ερωτική χαρά! - όποιος σ' αδράξη
τή σειρά τού Παντός μπορεί ναλλάξη.
Μαύρη ή Πλάση γι' αυτόν πού σέ αγνοεί,
όλος λάμπει πού σ' έχει στήν Ψυχή...
Είναι οί πάγοι ανθισμένοι
όπου ή Άγάπη,- χάιδεμα τό δρολάπι...
ο ανέραστος Άπρίλης - στά χιόνια άς
μένη! Παιδούλα, όπου τό βλέμμα σου
στραφή, Στή Λύδη. άν ό Έρωτας εντός
σου αχνοφωτάη, άνθη παντού θά ιδή.
ΟΛΟΙ: Ω χαρά τών ματιών!
Νά το, αλλαγμένο
σέ άλσος ανθηρό τό έρμο βουνό...
Είταν μέ χιόνια ώς τώρα σκεπασμένο,
καί κάθε πέτρα νά, πού βγάζει ανθό!
ΛΥΔΗ: Άχ, τί μυστήριο άγνωστο βλέπω!
Σά μαγεμένη Μ' άνθη όλο κάλλη καί
μαγεία έδώ τά πάντα έχουν ντυθή.
- Μίλησε, πές μου... Άχ! νέα στά στήθια
νοιώθω, πρωτόφαντη ηδονή.
ΒΑΛΔΟΣ: Άμα τό βράδυ - στανθολιβάδι
αγκαλιασμένα - τά ταίρια πάνε.
πόσο γλυκειά 'ναι - η σιγαλιά!...
Έλα!... για μάς τώρα μιλάνε
τάνθη πιό ωραία καί μυρωμένα
για μάς η Άγάπη ανθοβολά.
ΛΥΔΗ: Νικημένη... προσπέφτω!
ΒΑΛΔΟΣ: Μά είναι ή νίκη
δικιά σου, ωραίο μου ταίρι...
ΛΥΔΗ: Αφέντης μου είσαι σύ, καί

VALDO: Io la più bella rosa del magico
giardin ti coglierò.

TUTTI: Quando la sera in primavera
dentro un giardino gli amanti stanno
Dolce in silenzio è passeggiar.
Vieni! Per noi parlar sapranno I fiori vaghi
Ed olezzanti che qui l'amor fece sbocciar!

DANZE DEI FIORI - SCENA IV

DUETTO - SCENA V:

VALDO: Occhi non vidi mai dei tuoi più
belli, Donna gentil mai vidi al par di te.
Se appresso le mie labbra ai tuoi capelli
ogni ebbrezza del ciel s'apre per me.

LIDIA: Come assorta in estasi infinita
ogni parola tua parmi ascoltar. Or soltan-
to comincia la mia vita perchè or soltanto
io so d'amar.

CONTE: Del colloquio divin brevi esul-
tanze! Fra pochi istanti il dì tramonterà E
per lei svaniran gioie e fragranze... E, col
verno, il dolor la ghermirà...

SCENA VI.

LIDIA: O mio sposo, perdona ed oblia
Il delir d'una cieca follia!
Dei trascorsi miei dì la memoria
Io vorrei dal tuo cuor cancellar...
O mio dolce signor, - te solo io voglio
amar D'eterno amor !

VALDO: Col ricordo d'un tempo crudel
Questo istante divin non turbar...
Per chi giunge ai tripudi del ciel
Ogni duolo terreno scompar !...
O mio dolce tesoro, - te sola io voglio
amar D'eterno amor! a due.
Con sguardi securi, fulgenti
D'un raggio di luce infinita,
Insiem, l'un nell'altra fidenti.
Ne andrem sul cammin della vita...
Per sempre, nel gaudio, nel pianto.
Sarem l'uno all'altra daccanto...
Uniti da un solo desir:
Che insiem ci sia dato morir !

LIDIA: Ah, sopra il tuo seno mi stringi.
Mio dolce signor...

VALDO: Io t'amo !... Io t'amo !...

LIDIA: Tua schiava in eterno mi rende
Quest'ora d'amor !

VALDO: Io t'amo !... Io t'amo !...

CONTE: Ecco l'ora fatal!

σκλάβοι εγώ...

ΒΑΛΔΟΣ: Ρόδο τό αβρό σου χέρι σέ
κήπο μαγικόν ανθολογώ!

ΟΛΟΙ: Άμα τό βράδυ - στάνθολιβάδι
αγκαλιασμένα - τά ταίρια πάνε, πόσο
γλυκειά 'ναι - η σιγαλιά!... Έλα!... γιά
μάς τώρα μιλάνε τάνθη πιό ωραία καί
μυρωμένα γιά μάς η Άγάπη ανθοβολά!

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ - ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΝΤΟΥΕΤΤΟ - ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΒΑΛΔΟΣ: Μάτια δέν είδα ωραία σάν τά
δικά σου, δέν είδα σάν εσένα άλλη
όμορφιά... τά χείλη μού όταν φέρνω στά
μαλλιά σου, όλ' η ουράνια χαρά μέ
πλημμυρά.

ΛΥΔΗ: Σά βυθισμένη σέ άφραστη μαγεία
νοιώθω τά λόγια τά γλύκά σου εγώ...
Τώρα μού φεύγει η πρώτη μού πικρία,
μονάχα τώρα ζώ, αγαπώ.

ΚΥΡΗΣ: Τής ουράνιας χαράς μιά μόνο
αχτίνα έλαμψε, πάει, κι αρχίζει η
σκοτεινιά δέν ανθούν γι' αυτή ρόδα καί
κρίνα, μέσ' στά πάγη ο καημός θά τήν
κρατά.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΛΥΔΗ: Άχ, καλέ μου, μέ πόση πικρία
στήν τυφλή μου απαντούσες μανία! Τής
παλαιάς μου ζωής τήν ανάμνηση ώ! άς
ξεχάση γιά πάντα η καρδιά...
Ώ ακριβό μου αγαθό, με απέραντη χαρά
θά σ' αγαπώ, πιστή παντοτεινά!

ΒΑΛΔΟΣ: Μή θυμάσαι τό μαύρον καιρό,
τώρα πού όλα μας είναι λαμπρά...
Λησμονάς τόν επίγειο καημό, άμα
ανέβης στά ουράνια ψηλά... Ώ ακριβό
μου αγαθό, με απέραντη χαρά θά σ'
αγαπώ, πιστός παντοτεινά!

ΟΙ 2: Ώ ακριβό μου αγαθό, παντοτεινά
πιστά θά σ' αγαπώ! Μέ ατρόμητα μάτια
ανοιγμένα πιστά θα σ' αγαπώ! στό
φέγγος τού Θείου μυστηρίου, μαζί, μέ τά
χέρια ένωμένα, θά πάμε στό δρόμο τού
βίου...Γιά πάντα, στό γέλοιο, στό κλάμα,
χτυπάνε οί καρδιές μας αντάμα τούς
δυό μας μιά ένώννει ζωή, μιά οί δυό μας
θά βρούμε θανή,- ο τάφος μαζί άς μάς
δεχτή!

ΛΥΔΗ: Έλα, η καρδιά μου γιά σένα,
γλυκέ μου χτυπά...

ΒΑΛΔΟΣ: Σέ λατρεύω, σέ λατρεύω!
Η Άγάπη τους δυό μας ένώννει
μ' αιώνια δεσμά! Σέ λατρεύω,
ώ μόνη έσύ γιά μέ χαρά,
καημέ, ζωή μου καί καρδιά!

VALDO: Ah... Ah...

LIDIA: Gran Dio! Qual sogghigno infernal?

VALDO: Da un sogno, inver, Di destarmi mi par!

Tu qui sul mio petto?

Tu? Lidia?

Envia quale pensier folle ti colse?

LIDIA: Valdo!

VALDO: T' allontana? Nessun que st'ora di follia saprà. Dimentichiam!

LIDIA: O angoscia sovrumana.

CONTE: Valdo qui t'attendo.

VALDO: Addio!

LIDIA: Fermati!

Ascolta!

VALDO: Addio!

LIDIA: Pietà!

Tu a vendicar l'oltraggio stolto, che a te lanciai, sol qui venisti!

Staben... M'uccidi. E sul mio volto ombra di duol tu non vedrai!

Ma guai se un'anima contristi che a te pentita oggi venia! Ah, no, l'amor non calpestar! Vil colpa orrenda essa saria. L'ira di Dio non provocar!

VALDO: Fanciulla, Iddio ti vuole Coll'error tuo punita.

Vilfrido la sua vita un dì perdea per te...

Or della sua vendetta, o Lidia, è giunta l'ora invan mi preghi ancora. L'amor si spese in me!

CONTE: Trascorsa è l'ora!

Addio, soavia morti!

Addio, vividi fiori del magico giarding!

Di tua vendetta è giunto, O figlio, il dì tremendo. O Valdo, io qui t'attendo!

Si compia il suo destin!

LIDIA: O mio terror ! Qual nome, O Valdo, a me rammenti... Nei tuoi funebri accenti L'ira di Dio, parlò... O amor, ch' io maledissi, Or, del tuo raggio priva, Come sepolta viva La morte invocherò !

CONTE: O Valdo, io qui t'attendo! Si compia il suo destin!

LIDIA: O amor, ch' io maledissi, Or, del tuo raggio priva, Come sepolta viva La morte invocherò!

VALDO: Invan mi preghi ancora l' amor si spese in me!

CONTE: Vieni !...

LIDIA: Ah!... sciagura!...

VALDO: Una canzon Mi rammentò quest'avventura..."
Una canzon - dal lieto suon!...

" Il Nume adorato

" Dai pazzi son io!... "

ΚΥΡΗΣ: Τώρ' άς τρέξη τό δράκρυ!...

ΒΑΛΔΟΣ: Α, χά!

ΛΥΔΗ: Θεέ μου! τί κακότροπο γέλοιο!

ΒΑΛΔΟΣ: Σά νά ξυπνώ τώρα απ' όνειρο εδώ! Κοιτάζοντας τή Λύδη σά νά βλέπη πρώτη φορά πως την έχει κοντά του. Σύ εδώ; αγκαλιά μου; "Ω, Λύδη! Μά τί; τά λογικά μην έχεις χάσει;

ΛΥΔΗ: Βάλδε!

ΒΑΛΔΟΣ: Φύγε πέρα! Τρελός άν ειμουν, τώρα όλα εγώ τά λησμονώ!

ΛΥΔΗ: Γιά μένα μαύρη μέρα!

ΚΥΡΗΣ: 'Ω Βάλδε είν' ώρα νάρθης!

ΒΑΛΔΟΣ: Έδώ 'μαι...

ΚΥΡΗΣ: Έλα!

ΛΥΔΗ: Άσπλαχνε! μ' αφηνεις;

ΒΑΛΔΟΣ: Γιά πάντα!

ΛΥΔΗ: Άχ! στάσου. Νά εκδικηθείς τά πικρά λόγια πού σου είχα πεί, ζητούσες μόνο! Έ, χτύπα!... Ας πέσω... Από τόν πόνο τά μάτια μου δέ θά ίσκιωθούν!... Μά αλοί σου, άν μιά ψυχη πικραίνης πού σου προσπέφτει όλη μετάνοια - τόν έρωτ' άν ποδοκυλάς! Θά τιμωρήση φλόγα ουράνια τό μαύρο κρίμα πού τολμάς!

ΒΑΛΔΟΣ: Παιδούλα, ο Θεός παιδεύει τό κρίμα πού έχεις κάμει... Γιά σέ, πάει ο Βιλφρείδος μέ Θάνατο σκληρό... Νά πάρη πίσω τό αίμα σημαίνει, ώ Λύδη, η ώρα... Θρηνείς τού κάκού τώρα,- γιά σέ πιά δέν πονώ! ...

ΚΥΡΗΣ: ...Σημαίνει η ώρα! Σωπάστε, ωραία τραγούδια! μαθήστε, αγνά λουλούδια τού μάγου περβολιού! Νά πάρης πίσω, παιδί μου, ακούω τήν ώρα... 'Ω Βάλδε, άς γίνη τώρα η κρίση τού Θεού.

ΛΥΔΗ: 'Ω, τί φριχτό μαρτύριο, ώ Βάλδε, μου ενθυμίζεις! στήν πένθιμη φωνή σου η οργή τού Θεού αντηχεί... 'Ω Αγάπη πού είχα διώξει, τό φώς σου στερημένη, ο Χάρος θά μέ βρή... στό πένθος μου θαμμένη

ΚΥΡΗΣ: 'Ω Βάλδε, άς γίνη τώρα η κρίση τού Θεού!

ΛΥΔΗ: 'Ω Αγάπη πού είχα διώξει, το φως σου στερημένη, σά ζωντανή θαμμένη τό Χάρο καρτερώ!

ΒΑΛΔΟΣ: Θρηνείς τού κάκου τώρα... γιά σέ πιά δέν πονώ./ Ακούεται ή καμπάνα.

ΚΥΡΗΣ: Έλα!... Πάμε!...

ΛΥΔΗ: Άχ!... σέ χάνω!...

ΒΑΛΔΟΣ: Γιά πάντα!

Ένα σκοπό
μού άναθυμίζει ή συμφορά σου,-
ένα σκοπό - γελαστικό
"Θεό μέ λατρεύει - τρελός όποιος

LIDIA: Ah... Tetro ricordo!
Deh... Cessa!... Gran Dio!...
VALDO: " Prometto dolcezze,
" Mirabili ebbrezze,
" Giardini olezzanti
" Dai vividi fior!
" Ah... Ah... Ah...
" Dei pazzi il re son io!
" Ah... Ah... Ah...
" Dei pazzi il nume io son!
" Chi viene al tempio mio
" Perduta ha la ragion! "

SCENA VIII.

LIDIA: Son sola... Ei mi fuggì. Sul bianco
viso Del Conte d'Adelfiord la mia condan-
na lo lessi... Aimè... Sognai per un
istante Della vita ògni gioia inebbriante...
E d'ogni angoscia il morso Mi risvegliò
!... Divenne La speranza rimorso!... -
Ecco, ogni fiore Già muore - a me d'in-
torno... Ecco, mutosril giorno In funeral
tenèbra!... Ineffabil terrore,... le mie gote
Un alito di morte già percote!... " Quando
morir vorrai per un accento " E un
istante vorrai " Che non finisse mai... "
(a poco la sua voce si spegne; essa cade
presso il monticello di neve)
VOCI LONTANTE: Lidia!... Lidia!...
VOCE LONTANA DEL PRINCIPE.
O mia figlia! O mia figlia!

SCENA IX

I. SCUDIERI: Orrenda notte!...
II. SCUDIERI: Tenebra e gelo!
DAMIGELLE: Qui la lasciammo!
I. SCUDIERI: Cerchiam!
II. SCUDIERI: Cerchiamo!
DAMIGELLE: Cauti avanziamo....
PRINCIPE: Rendimi, o cielo, La figlia!...
TUTTI: Lidia! - Lidia!
LIDIA: Ah!...
PRINCIPE: Un lamento
S'intese!.... Udiste?..
SCUDIERI E DAMIGELLE: Dove?
PRINCIPE: Laggiù. !...
LIDIA: Valdo!...
PRINCIPE: Ah... mia Lidia! - Figlia, sei tu!
SCUDIERI E DAMIGELLE: Pallor di morte
- le sta sul volto!
IL PRINCIPE: Ma il cuore le batte...
Grazie, gran Dio
TUTTI: Vive!...
PRINCIPE: Deh, guardami, - Lidia... Son
io!...
Tuo padre!...
LIDIA: Evvia!... - No... il padre mio

είναι..."
ΛΥΔΗ: Άχ! τί μου θυμίζεις!
ΒΑΛΔΟΣ: "Καί σ' όποιον μού φέρνει -
θυσία τήν καρδιά..."
ΛΥΔΗ: Ό! σώπα... Ό, Θεέ μου!
ΒΑΛΔΟΣ: "...τού τάζω καλούδια, - χαρές
καί τραγούδια,
παράδεισο επίγειο - κ' αιώνια χαρά!"
ΛΥΔΗ: Ωϊμέ!
ΒΑΛΔΟΣ: Ά, χα - χα - χά! Ά, χα - χα -
χά! Καί φεύγει γελώντας, σερμένος από
τόν Κύρη.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΛΥΔΗ: Μένω ερμη... Έφυγε πιά. Στή
χλωμήν όψη τον Κύρη τού Αδελφιώρ
είδα τό χαλασμό μου...
Ωϊμέ!... Σ' ένα όνειρο, μίαν ωρα, ή ζωή
μου κυλούσε όλη μαγεία....
καί μέ ξυπνάει ό χτύπος
τής συμφοράς! Αλλάζει
σέ μαρτύριο ή ελπίδα...
Νά το, κάθε άνθος
πεθαίνει ολόγυρά μου...
Νά την άλλαξε η μέρα
σέ πένθιμο σκοτάδι...
Τί τρομάρα μέ ζώνει !... τή Θωριά μου
ή ανάσα τού Θανάτου κιόλα ίσκιώνει...
ΧΟΡ: Λύδη!... Λύδη!...
ΡΗΓΑΣ: Παιδί μου, πού είσαι;

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΜΕΡΙΚΟΙ: Φόβος καί τρόμος!...
ΑΛΛΟΙ: Μαύρο σκοτάδι!
ΟΙ ΝΕΕΣ: Νά, πού είχε μείνει!
ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ: Μά πού;
ΑΛΛΟΙ: Πού νάναι;...
ΟΛΟΙ: Ψάξετε γύρω....
ΡΗΓΑΣ: Θεέ μου, τήν κόρη μου ας
εύρω...
ΟΙ ΑΛΛΟΙ: Λύδη ! Λύδη !
ΛΥΔΗ: Άχ!
ΡΗΓΑΣ: Ένα βόγγο
ακούω... Σταθήτε!
ΟΙ ΑΛΛΟΙ: Πού είναι;
ΡΗΓΑΣ: Νά, εκεί!
ΛΥΔΗ: Βάλδε...
ΡΗΓΑΣ: Ά... Εσύ 'σαι, - κόρη μου... έσύ!
ΟΙ ΑΛΛΟΙ: καθώς συνάζονται γύρω,
κοιτάζοντας τή Λύδη.
Χλωμή καί κρύα - σάν πεθαμμένη !
ΡΗΓΑΣ: Χτύπά η καρδιά της... Δόξα σοι,
Θεέ μου! Τρέμει...
ΟΙ ΑΛΛΟΙ: Σαλεύει!
ΡΗΓΑΣ: Λύδη, ό πατέρας σου εδώ 'ναι !
ΛΥΔΗ: Αλήθεια; Ό! έμέ ό πατέρας

Da cinquant'anni - l'hanno sepolto...
Tu mio fratello - sei!
TUTTI: La meschina
Del duolo è preda!...
LIDIA: Vien... t'avvicina...
I capelli, non vedi ? ho d'argento...
È tremante ed è lento - il mio passo...
Curva, curva men vo...
Son vecchia lo so!...
Fui fanciulla ?... Neppur lo rammento!
Oh, quel tempo è lontano... lontano...
Rimpiangerlo è vano...
Tornar più non può!...
Al vicino Castel mi guidate....
Una bella connocchia mi date...
Io tranquilla sarò...
Al camin filerò...

TUTTI: Pazza!...

PRINCIPE: Ah, il mio triste sogno si avverò.

LIDIA: La fiamma splende
Sul focolar La vecchierella
Siede a filar E una storiella
Vuol raccontar!... Lunga è la sera...
La lana è molta... La storia è bella...
C'era una volta... C'era una volta....
Zitti... Silenzio State a ascoltar...

PRINCIPE: O figlia, vieni! Dolor tremendo!
Presso la tomba Dov' io discendo
Qual fato orrendo Dovea trovar!

CORO: Della meschina L'allegro canto
Ci muove al pianto! Qual torvo incanto
L'amor per Lidia, Seppe evocar!

SCENA X.

PERORAZIONE

O voi tutti, cui nota è l'amarezza Di
qualche dolce illusion svanita;
Voi, che pagaste un bacio o una carezza
Con ore di tetraggine infinita,
E ricordate d'un maggio l'ebbrezza
Nello squallido inverno della vita;
Di questa notte, dai magici incanti,
Comprenderete voi le angoscie e i pianti.

FINE DELL'ATTO SECONDO.

ATTO TERZO

SCENA I

CONTE: O sconsolati ultimi giorni miei!
Nell'angoscia ferale, ov'io gemea
Per la morte d'un figlio,
La vendetta invocai... L'ebbi... E fu stolta
Illusion... poiché di nuova angiscia

πενήντα χρόνια - στον τάφο μένει...
Εισ' ο αδερφός μου - εσύ...
ΧΟΡ: Η καημένη τού πόνου είναι
έρμαιο...
ΛΥΔΗ: Έλα κοντά μου...
Τά μαλλιά μου, γιά κοίτα... ασημένια!
Τρεμουλιάζει, είν' αργό μου τό βήμα...
Νά, σκυφτή περπατώ...
γριά 'μαι, θαρρώ...
Νέα εγώ 'μουν;...
Μηδέ τό θυμάμαι!
Ώ, παν' χρόνια από τότε... παν' χρόνια...
Χαμένη στά χιόνια,
τή νιότη θρηνώ... Ανεβάστε με, εκεί στό
παλάτι, νά μού δώσετε ρόκα γεμάτη...
Γώ θά γνέθω μαλλί,
στή γωνιά καθιστή...

ΧΟΡ.: Κλάψτε!...

ΡΗΓΑΣ: Ώ! η κατάρα κείνη, η τρομερή!

ΛΥΔΗ: Η φλόγα λάμπει - στήν
πυροοστιά... Γνέθει η γριούλα - πλάϊ στή
φωτιά... καί μιά ιστοριούλα - νά πή
αρχινά! Χρόνος η νύχτα... - "Πρίν από
χρόνια..." Σώπα... σωπάτε! - Νάστε όλο
αυτιά!...

ΡΗΓΑΣ: "Αχ, κόρη μου, έλα... Τί μαύρο
κρίμα! Δίπλα στό μνήμα - πού μέ
προσμένει Μοίρα οργισμένη - γιά μέ
λύσσά!

ΧΟΡ.: Λέγ' ή καημένη - παιδρό
τραγούδι, κι' εμάς πικραίνει... - Σέ
απαίσιο κλάμα!
τό εράσμιο θάμα - τώρα γυρνά!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΕΞΟΔΙΟΝ

Όλοι εσείς, πού γνωστή σάς είναι ή
πίκρα κάποιας γλυκειάς πού έχάθη
ονειροπλάνης όσοι έπληρώσατε ένα φιλί
ή χάδι μέ ώρες μαύρου καημού πού δέν
τελειώνει, κ' ενός Μαγιού τό μεθήσι
θυμάστε μέσ' στις ζωής τόν πελιδνό
χειμώνα,- τής νύχτας τούτης μέ τό μάγο
θάμα νοιώθετ' εσείς τόν πόνο καί τό
κλάμα.

ΑΥΛΑΙΑ.

ΜΕΡΟΣ Γ'

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΚΥΡΗΣ: Ώ απελπισμένα ολόστερνά μου
χρόνια! Στή φριχτή μου αγωνία, πού όλο
θρηνούσα τό χαμό τού παιδιού μου, γιά
μιά εκδίκηση ζούσα... Ήρθε... είταν
πλάνη τρελή!... Γιατί μιά νέα αγωνία

?cco, quest'oggi ancor preda son io...
Quando, o Lidia, tu appari innanzi a me
Colla pupilla ardente di follia,
Serpe orrenda e fatal, - l'anima mia
Atro rimorso assal!
Per placare il destin che su di te
Io, spietato, invocai... tutto darei!
Senza questo dolor - lieto portei
Scender sotterra allor!
VOCE INTERNA DI LIDIA: Lontat, lontano
-va il mio pensiero
Verso un fiorito - gaio giardin...
E sulla soglia - d'un cimitero
Sempre condurlo - vuole il destin !
CONTE: Dessa!

SCENA II.

CONTE: Fanciulla, - perché la mesta
Canzon non muti?...
LIDIA: Strano è davver!
A me fanciulla?... - Pur la mia testa,
Vedi, è canuta...
CONTE: Deh, il tuo pensier
Volgi a men tetri - sogni...
LIDIA: Finita
Per me è la luce, - d'ogni speranza,
Per me la vita non - ha esultanza,
Per me profumo - non hanno i fior...
Dunque son vecchia...

CONTE: Me nella tomba
Seguirà dunque - questo dolor?...

SCENA III.

LIDIA: La fiamma splende
Sul focolar...
La vecchierella
Siede a filar
E una storiella
Vuol raccontar...
-"Dove vai tu, fanciulla,
" Cos? vestita a festa?... "
-" Il fidanzato mio
" Quest'oggi ritornò...
" Laggi? nella foresta
" M'attende... ed io ci vo... "
- " Bada fanciulla... - Scende la sera...
" Trovar dei gnomi - tu puoi la schiera!...
" I tristi gnomi - tu puoi trovar !...
- " Egli m'attende - ci voglio andar"
- " Un cosi bel giardin non vidi mai...
" Qui soli, o sposo mio, possiam seder...
" Corona nuzial, color più gai
" Più grati olezzi non potrebbe aver!...
" Gran Dio... Ma perché dunque il Ciel si
oscura?

σήμερα πάλι, νά! μέ κυριεύει... 'Αμα, ώ
Λύδη, περνάς εμπρός σ' έμέ, μέ
φλογερά τά μάτια από τήν τρέλα, μαύρη
όχιά καί φριχτή, η μεταμέλεια - μου
ζώνει τήν ψυχή. Γιά νά σβήση η κατάρα
πού γιά σέ η απονιά μου είχε ρίξει,
έτοιμος είμαι τή ζωή ναρνηθώ, καί μέ
χαρά νά μπώ στόν τάφο εγώ.

ΛΥΔΗ: Μακριά πετώντας - διαβαίνει ο
νούς μου σ' έν' ανθισμένον - κήπο νά
μπή .. . μά πλάι σέ μνήματα -
αραχνιασμένα η άπονη Μοίρα - τόν
οδηγεί.

ΚΥΡΗΣ: Νά την!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΚΥΡΗΣ: Μικρούλα - γιατί θλιμμένα
μάς λές τραγούδια;
ΛΥΔΗ: Τί αστεία μιλάς!
'Εγώ μικρούλα; - Πούναι άσπρα εμένα,
δές, τά μαλλιά μου...
ΚΥΡΗΣ: Διώξε μακριά σου
μιά τόσο απαίσια σκέψη...
ΛΥΔΗ: Διαβαίνει
ανέλπιδη, άφεγγη - πάντα η ζωή μου
χαρά δέν έλαμψε - μέσ'στίη ψυχή μου,
δέν ευωδιάζουν - τάνθη γιά μένα,
χαρά στόν κόσμο δέ θά χαρώ.
Άρα, γριά 'μαι...
ΚΥΡΗΣ: Στό μαύρο χώμα μέ τέτοιον
πόνο - θά κατεβώ;

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΛΥΔΗ: Η φλόγα λάμπει - στήν
πυροστιά... Γνέθει ή γριούλα - πλάι στή
φωτιά, καί μιά ιστοριούλα - νά πή
αρχινά...
- Πού πάς, πού πάς, μικρούλα,
σά νύφη στολισμένη;
- Ο αρραβωνιαστικός μου
ήρθ' από τό βουνό στό λόγγο μέ
προσμένει, καί πάω... γιά νά τόν βρώ...
- Στάσου, μικρούλα, - καί είναι πιά
βράδυ, μή βρής τελώνια - μέσ' στό
σκοτάδι, άγρια τελώνια - στήν ερημιά...
- Πάω νά τόν εύρω μέ καρτερά
Στόν παράδεισο εδώ, γιά μέ όλα νέα...
μονάχοι εδώ, καλέ μου, άς
περπατούμε... γαμήλιο στεφάνι, άνθη
πιό ωραία, πιό μυρωμένο αγέρι πού θά
βρούμε;... Θέε μου!... μά γιατί τώρα αυτή
ή αντάρα; φύλλα κι άνθη γιατί μαδούν
σωρό;...Μιά καμπάνα μακριά βροντά...
Ώ, τρομάρα! Στη Γλυκειά σου αγκαλιά, ώ
φώς μου, άς κρυφτώ!... - Ω! τί ζητάς,

" Perché cadono a terra e foglie e fior?
 " Un rintocco lontan s'udi... Ho paura...
 " Deh mi stringi al tuo sen mio dolce
 amor..." Ciel... Che vuoi tu fantasma
 insanguinato?...
 " Ah... no... non m'afferrar!
 " Al giardino dov'è il mio fidanzato
 " Deh lasciami tornar...
 " Deh lasciami tornar - nel magico giardin
 " Ai cari amplessi suoi - deh, lasciami
 tornar..." Della sua voce il suon - dolcis-
 simo, divin,
 " Una sol volta ancora - deh lasciami
 ascoltar!... " Un di quei vaghi fior - cogli-
 er mi lascia ancor... " Lascia ch'io posi
 ancor - sull'ardente suo cuor...
 " Una parola sola - vo' da suo labbro
 udire "
 E col sorriso in volto - allor saprò morir

SCENA IV.

CONTE: Ora sopita ell'è... Le assenta il
 cielo Meno funeste immagini nel sonno.
**VOCI INTERNE DEL PRINCIPE, SCUD-
 IERI, DAMIGELLE, ECC.:** Pietà!... Pietà!...
CONTE: Quai voci!...
PRINCIPE, SCUDIERI, DAMIGELLE, ECC.
 Pietà!... Pietà!... D'ogni sventura
 La più crudel su me\lui piombò !
 Troppo una debil creatura
 Per un error pianse e penò!
 Pietà!... Pietà!... L'ira dei cieli
 La nostra prece plachi alfin...
 Pietà... Il mistero a noi si sveli
 E men tremendo sia il destin.
PRINCIPE: O conte d'Adelfiord, ricordi tu
 Di nostra gioventù
 Il tempo lieto?
CONTE: Prence...
PRINCIPE: Il prence tuo
 Io più non sono... Un padre son, che
 implora La tua pietà...
CONTE: La mia pietà?
PRINCIPE: M'ascolta.
 Cosperso il crin di cenere,
 Pregante, ignudi i piedi,
 Non a te innanzi, it principe...
 L'amico, il padre vedi...
 La figlia mia perseguita
 Arcana una malìa...
 Del figlio tuo sul tumulto
 Sempre ella vien... Perchè?
 Tu sol conosci il lugubre
 Mister di tale incanto...
 E a me la figlia rendere,
 Se vuoi, tu puoi soltanto...
 Pietà delle mie lagrime,
 Della vecchiezza mia...

στοιχειό τού κάτω κόσμου; Άχ, μή! φεύγ'
 αποδώ! Στο περβόλι πού μένει ο
 ακριβός μου άσε πάλι νά μπώ.
 Άσε πάλι νά μπώ στό μαγικό περβόλι,
 τά ολόθερμα φιλιά του πάλι νά χαρώ,
 τόν ήχο τής φωνής του - πού μοιάζει
 σάν αγγέλου, γιά ολόστερνη φορά μου -
 νάκούσω πάλι εγώ! Εν' άπ' τά κρίνα
 αυτά νάνθολογήσω ακόμα, πάλι νά πιω
 τό μέλι στό γλυκό του - στόμα
 μιά λέξη μόνο θέλω - δικιά του
 ναγκικήσω, καί μ' ένα γέλοιο ή δόλια -
 τότε νά ξεψυχησω! - Άσε, πάλι νά μπώ
 στό μαγικό περβόλι, τά ολόθερμα φιλιά
 του πάλι νά χαρώ,
 τόν ήχο τής φωνής του, - πού μοιάζει
 σάν αγγέλου, μιά ολόστερνη φορά
 νακούσω πάλι έγώ, -καί μ' ένα γέλοιο ή
 δόλια - τό θάνατο νά βρώ."

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΚΥΡΗΣ: Τώρα κοιμάται πιά... Ο Θεός τής
 στέλνει πιό λίγο απαίσια δράματα στόν
 ύπνο... Τήν κάνει να ξαπλωθή
 αναπαυτικά στό θρονί.
ΧΟΡ.: Πονά ή καρδιά...
ΚΥΡΗΣ: Τί ακούω!
ΧΟΡ.: Ό Θεέ! ώ Θεέ! ή άγρια κατάρα
 δεόμεθά σου νά λυθή !
ΜΕΡΙΚΟΙ: Η όργή σου ή Θεία - νά
 πραϋνθή!
 ή άγρια κατάρα νά λυθή !
ΟΛΟΙ: Θεέ, στό μυστήριο φώς νά λάμψη,
 ναλλάξη ή Μοίρα ή Θλιβερή!
ΜΕΡΙΚΟΙ: Θεέ... Στο μυστήριο
 νά λάμψη φώς, ναλλάξη ή Μοίρα ή
 Θλιβερή, Θεέ!
ΟΛΟΙ: Θεέ!
ΡΗΓΑΣ: Ω Κύρη τού Αδελφιώρ, - τά νιά
 τα ένας,
 τά χρόνια τά καλά,
 δέν τά θυμάσαι;
ΚΥΡΗΣ: Ρήγα...
ΡΗΓΑΣ: Ό πιά δικός σου
 Ρήγας δέν είμαι... Είμαι πατέρας, κ'
 έλεος
 ζητώ από σένα.
ΚΥΡΗΣ: Εσύ από μένα!...
 Μιλούσες, κ' ή ενθυμούμενη
 καρδιά μου έβλεπε μόνο
 τά νιάτα μας τά ολόχαρα
 καί τόν κοινό μας πόνο.
 Ό!. ας είταν να σου ανάσταίνα
 την κόρη!... Ό, μάταιη ευκή!
 Γιατί κ' εμένα αδύναμο
 τό αστρικό μέ κρατεί.
ΡΗΓΑΣ: Πές μου, γιατί;
ΚΥΡΗΣ: Τό λόγο

Scorda ogni ria memoria

Rendi la figlia a me

CONTE: La voce tua, nel memore

Mio cor, desta soltanto

Del nostro aprile i gaudi

Soavi ed il rimpianto...

A te la figlia rendere

Potessi!... Il voglio invan...

Perchè me pur d'un fascino

Avvolge il velo arcan...

TUTTI: Parla!... Qual mai?

CONTE: La storia

Del lugubre mister

Io narrerò...

TUTTI: Deh... parla...

CONTE: A voi sia noto il ver.

Allor che sul mio petto io contemplai

Suprema angoscia, il figlio mio morir,

Sotto un vasto roseto gli scavai

La fossa ov'ei dovea sempre dormir...

Maggio tornò coi suoi tepori e tutto

Di bel verde il roseto si coprì....

Ma, come in steno d'incompreso lutto,

Non una sola ivi fiori.

TUTTI: Stupore!

CONTE: I gnomi allora interrogai Ed a me

i gnomi risposer così: " Di Vilfrido lo spir-

ito sdegnato " Sempre al fianco di Lidia

s'aggira " E placarne soltanto puòl l'ira

" Della stolta fanciulla il dolor..., " Sol

quand' ella saprà qual tormento " Sia l'a-

mare senz'essere-amato, " Solo allora il

suo sdegno fia spento, " Solo allora il

roseto avrà fior... " Tu, per compier l'oc-

culto portento, " D'ogni incanto sei fatto

signor..."

PRINCIPE, SCUDIERI, DAMIGELLE: Di

Vilfrido lo spirito sdegnato, ecc., ecc.

Ei per compiere l'occulto portento

D'ogni incanto fu fatto signor...

PRINCIPE: Oh speranza!... Ora dunque

placato Di Vilfrido è lo spirito!

CONTE: No... Ancor Non è giunto l'is-

tante invocato... Il roseto è deserto di

fior!

PRINCIPE: Ah, si plachi il tuo dolore,

Spirto offeso e innamorato... E se è ver

che fatto è amore Di perdono- e di

pietà... Deh, l'offesa oggi perdona... Deh,

la figlia a me ridona... In eterno benedetta

La memoria tua sarà!

TUTTI: Ah, si plachi..., ecc.

Deh, la figlia a lui ridona..., ecc.

CONTE: All'ardente preghiera

Fors' ei s'arrese...

PRINCIPE Ah, va! Forse le rose

Desiate sbocciar...

TUTTI: Supremo istante !

CONTE:Ahimmè! Non un sol fior... Vana

τής μαύρης συμφοράς

πρέπει νά πώ...

ΡΗΓΑΣ: Ναί, λέγε...

ΚΥΡΗΣ: Νά γίνη φώς γιά σάς...

Όλοι έρχονται εμπρός γύρω στόν Κύρη.

Στά στήθια μου, όταν, του έρωτά του

θύμα μού άφησ' ο γιος μου, άχ, τη

στερνή πνοή, πλάι σέ μιά ροδαριά τού

έσκαψα μνήμα, στό χώμα αιώνια γαλήνή

νά βρή... Γύρισε ο Μάης μέ νέους

χυμούς, κ' εντύθή πάλι πράσινα φύλλα η

ροδαριά...μά ως γιά νά δείξη τό κρυφό

τής πένθος, δέν άνθισε ούτε έν' άνθος

στά κλωνιά.

ΟΛΟΙ: Ω Θεέ μου!

ΚΥΡΗΣ: Εγώ στούς μάγους πήγα τότε,

καί λόγια οί μάγοι απαντήσαν πικρά:

"Τού Βιλφρείδου η σκιά πικραμμένη

πάντα δίπλα στή Λύδη προσμένει

θά τού δώση ένα μόνο γαλήνή:

τής τρελής ρήγοπούλας ή οδύνή

κι αυτη άν νοιώση τό βάσανο πουναι

ναγαπάσκαί νά μή σ' αγαπούνε,

τότε γέλοιο θά γίνη τό κλάμα,

καί θά δή ή ροδαριά πάλι ανθό...

Γιά νά γίνη τό ανήκουστο θάμα,

κάθ' έσύ κυβερνάς μαγικό".

ΧΟΡ.: Γιά νά γίνη τό ανήκουστο θάμα,

κάθε αυτός κυβερνά μαγικό!

ΡΗΓΑΣ: Ό, άς ελπίζω!... Είναι πιά

ίλαρωμένη

τού Βιλφρείδου ή ψυχούλα.

ΚΥΡΗΣ: Άχ! άργει νάρθη ακόμα ή στιγμή

ή διορισμένη...ν' ανθό ή ροδαριά δέ

φορεί.

ΡΗΓΑΣ: Άχ, ο πόνος σου άς γλυκάνη,

πνεύμα παθοπλανταγμένο... κι άν,

αλήθεια, ή έρωτοπλάνη αίσθημα είν '

αγγελικό, σύ τό κρίμα έλέησέ μου, σύ

τήν κόρη απόδωσέ μου, καί γιά πάντα

δοξασμένο τόνομά σου θά ευλογώ!

ΟΙ ΑΛΛΟΙ: γονατίζοντας, ξαναλένε τή

δέηση με τήν παραλλαγή:

Σύ τό κρίμα έλέησέ τού, σύ τήν κόρη

απόδωσέ; του, κτλ.

ΚΥΡΗΣ: Στή θερμή δέησή μας /Καθώς

σηκώνεται μήν έχει ενδώσει;...

ΡΗΓΑΣ: Α γιά δές μήν τά ρόδα πού

ποθούμε έχουν βγει...

ΟΛΟΙ: Ο Θεός νά δώση!

ΧΟΡ.: Σύ τό κρίμα έλέησέ του,

σύ τήν κόρη απόδωσέ του...

ΟΛΟΙ: Ωιμέ! Δέ βγήκε άνθός!... Μάταιη

ελπίδα!

ΒΑΛΔΟΣ: Άνήλιαγη είναι μέρα - η

ανέραστη ζωή! Τί κι άν μιλούν γι' αγάπη

- δυό χείλη ωραία σ' εμέ, άν δέ χτυπά ή

καρδιά - μ' ναν καημό ποτέ! Έτσι νά ζώ -

πιά δέν μπορώ... Ό Λύδη, Λύδη! - πού

speranza!

TUTTI: Ahimè! Non un sol fior... Vana speranza!

VALDO: È giorno senza sole La vita senza amor! Che importa se favella D'amore un labbro a me, Se non batte il mio cuor... Se amore in me non è! Io vo' soffrir Ma voglio amar! Meglio morir Ch'essere amati e non amar! Viver così Non voglio più... O Lidia, Lidia... Ove sei tu?

LIDIA: Qual voce!... Un sogno è il mio! No, sogno il mio non è! Ah! Valdo!... Questo nome lo lo ricordo ancor! Oh, qual prodigio in me! Come mi batte il cuor! A me tornò La gioventù! O Valdo... Valdo, Ove sei tu?

TUTTI: Qual voce !?... È Valdo... È Valdo ! Ei fino a questo di Da noi ne andò lontano... Ed oggi riede ancor! Qual prodigio compì La voce dell'amor! Il ciel ci esaudì... Ecco sbocciano i fior!

SCENA ULTIMA.

VALDO: Lidia!

LIDIA: Valdo!

CONTE E PRINCIPE: O mia gioia!

TUTTI: Evviva! Evviva!

UNISONO FINALE: E giorno senza sole, La vita senza amor...
Ecc. ecc.

Che importa se favella
D'amore un labbro a me,
Se non batte il mio cuor...
Se amore in me non è !
Io vo' soffrir
Ma voglio amar!
Meglio morir
Ch'essere amati e non amar !

FINE

μού είσαι, πού;...

ΛΥΔΗ: Τί ακούω!... όνειρο θάναι!... - "Όχι, όνειρό όχι πιά!

Αχ, Βάλδε, τόνομά σου - τόνομά σου
Θυμούμαι πάντα εγώ! - Θάμα γιά μέν' αυτό... Πώς μου χτυπά ή καρδιά!
Νιότη, χαρά - πάλι γρικώ!

Ό Βάλδε, Βάλδε, - πού μου είσαι, πού;...

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ: Τί ακούω! εδώ 'ναι ο Βάλδος! - Ός τήν ήμέρ' αυτή ελειπ' αυτός μακριά (μας) - καί σήμερα γυρνά. Μάς άκουσε ο Θεός! - Νά τος, άνοιξε ο ανθός.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΗΝΗ

ΧΟΡΟΣ, ΡΗΓΑΣ, ΚΥΡΗΣ:

Θεέ!...

τί μυστήρια μπορεί - ο ερωτικός καημός!

ΒΑΛΔΟΣ: Λύδη! Λύδη!

ΛΥΔΗ: Βάλδε, Βάλδε, πού μου είσαι, πού;

ΚΥΡΗΣ και ΡΗΓΑΣ: Ό, χαρά μου!

ΧΟΡ.: Νά ζήτε! νά ζήτε! νά ζήτε!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ.

ΛΥΔΗ: Ανήλιαγη είναι μέρα - ή ανέραστη Ζωή!

καί Τί κι άν μιλούν μ' αγάπη - δυό χείλη
ωραία γιά μέ,

ΒΑΛΔΟΣ: άν δέ χτυπά ή καρδιά - μ' έναν καημό γιά σέ!

ΟΙ ΑΛΛΟΙ: Ανήλιαγη είναι μέρα - η ανέραστη ζωή...

Μ' αγάπη άς ζή - πάντα ή καρδιά.

ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μετάφραση Νικόλαος Ποριώτης